

SZABÓ LÖRINC (1900-1957)

VIHAR UTÁN

Mint dobpergés jött az eső,
rámzörgetett és elszaladt:
két perc vihar, s most itt a béke.
A nap megint ragyog az égen,
csönd ül a párolgó vidéken
és én egész üresnek érzem
s kíváncsian vizsgálom magamat.

Az imént még csupa düh voltam,
hangos harag és bosszuvágy;
aztán jött ez az égi láрма
s rá kellett figyelnem, a nyárra,
a dobpergésre, trombitára,
a külső, idegen csatára,
és felejtettem a magam baját.

A magam baja? – Szemem ott jár,
amerre a vihar vonul:
amit akartam, ő kimondta,
elkáromkodta, kidobolta...
Kikönyöklök ablakomba
s mintha magukkal vitték volna,
nézek a felhők után szótlantul.

EGYÜTT

EGYÜTT 2018 / 3

XVI. évfolyam

EGYÜTT

2018 | 3

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG
KÁRPÁTALJAI ÍRÓCSOPORTJÁNAK
FOLYÓIRATA

irodalom | művészet | kultúra

CSORNYIJ DÁVID, FINTA ÉVA,
FÜZESI MAGDA, LUZSICZA ISTVÁN, MARCSÁK GERGELY *versei*,
BARTHA GUSZTÁV, CSEH SÁNDOR, SHREK TÍMEA *prózája*,
FÜZESI MAGDA *könyvismertetése*,
VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ *jegyzete és műfordításai*,
DUPKA GYÖRGY *tanulmánya*,
POMOGÁTS BÉLA *esszéje*